

Z PÍSNÍ O JEDINÉ VĚCI

Zkoumal světlo, vzduch a vláhu,
 dokopal se na kořání,
 poznal, čeho třeba všude
 k zrodu, růstu, uzrávání.

5 Za dialektikou dějin
 krácel po stopách všech věků,
 z perspektivy avionu
 viděl vývoj od pravěku.

Poznal bludy lidských mozků
 10 prokousávajících se tu,
 poznal nouzi lidských srdcí,
 když jsou v nejkrásnějším květu.

Laskavými zraky hladil
 15 slzavý ten údol zdejší,
 miloval a nenáviděl
 pro úkoly nejkrásnější.

Mudřec byl. A přece blázen.
 Mluvil, konal jen, več věřil.
 20 To, co žil, a to, co bylo,
 tím, co mělo by být, měřil.

Narodil se příliš brzy
 v chladné zemi, temné psotě.
 Za smutného živoření
 umřel touhou po životě.

Kdo hrdý a sebou si jist,
 ten osudu se koří,
 vždyť ví, že vítězem a číst
 se vrátí ze všech moří,

5 se vrátí ze všech moří.

Kdo hrdý a sebou si jist,
 ten nevyhne se boji,
 vždyť ve vichru to není list
 a ve příbojích stojí

10 a ve příbojích stojí.

Kdo hrdý a sebou si jist,
 ten vyhledává srázy,
 vždyť hudbou je mu vichrů svist
 a patou drtí plazy

15 a patou drtí plazy.